



Poruka provincijalnim ministrima, kustodima i svoj braći

SECUNDUM VERBUM TUUM

III. međunarodni kapitul na rogožinama mladih franjevac

Sveta Zemlja, 1.- 8. srpanja 2007.

U šestome mjesecu posla Bog anđela Gabriela u galilejski grad imenom Nazaret k djevici zaručenoj s mužem koji se zvao Josip iz doma Davidova; a djeвица se zvala Marija. Anđeo uđe k njoj i reče: "Zdravo, milosti puna! Gospodin s tobom!" (Lk 1, 26-28).

Svevišnji, svemoćni, Gospodin dobri pozvao nas je imenom i okupio kao međunarodno bratstvo u Svetoj Zemlji – od Nazareta do Betlehema - , kako bi nas poveo na izvore našega poziva i poslanja, stopama našega Gospodina Isusa, kojega smo prepoznali kao Raspetoga i Uskrsloga u Jeruzalemu. Bilo nas je dvije stotine iz svake jedinice Reda zajedno s Generalnim ministrom i definitorijem kako bismo zajedno slušali Riječ Božju promatrajući Svetu Mariju iz Nazareta, slavili Euharistiju i podijelili svoju nadu na putu vlastitom *milosti početaka*. A Riječ Božja nas je učinila raspoloživijima da se uzajamno prihvatimo u ovim danima i da razgovaramo među sobom otvoreno i mirno. Ona je proširila i naš pogled na nas same, na svijet i Crkvu, na braću odgajajući nas za pozitivan pogled u vjeri na stvarnost i na boli ovog vremena jedinstvena u povijesti.

Izražavamo zahvalnost svojim provincijalima i kustodima te braći iz različitih jedinica zato što su nas poslali kao svoje izaslanike na ovaj III. kapitul na rogožinama mladih franjevac.

Na tu se riječ ona smete i stade razmišljati kakav bi to bio pozdrav. No anđeo joj reče: "Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga. Evo, začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus. (...) Nato će Marija anđelu: "Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?" (Lk 1, 29-34).

Slušanje Riječi Božje nije, međutim, bezbolno. Ona nas je izazvala, pomogla nam je prepoznati pozitivno među nama: mnogi su priznali da su naša bratstva mjesta u kojima je moguće živjeti evanđelje. Među nama se pojavila živa nada, ljepota našega poziva i radost zato što ga živimo, vraćajući se prvoj ljubavi koja nas je osvojila. Osjetili smo da nas Gospodin ljubi i slijedeći njegove korake u ovoj blagoslovljenoj zemlji obnovili smo mu svoje «da». Zacijelo smo svjesni kako ne možemo nego «ponovno krenuti od Krista».

U isto vrijeme Riječ Božja je razgolila naše slabosti. Nama, mladoj manjoj braći, povjerene su najrazličitije djelatnosti. Često se moramo suočavati s poteškoćama svoga životnog odabira a ponekad se ne osjećamo podržanima u svome pozivu. Uočavamo stanovite zapreke u dijalogu u



zajednicama. Često se suočavamo s osamljenošću, frustracijom i teško nam je održavati živima ustroje naslijeđene iz naše prošlosti koji otežavaju put i nerijetko postaju protusvjedočenje.

Andeo joj odgovori: "Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji. A evo tvoje rođakinje Elizabete: i ona u starosti svojoj začne sina. I njoj, nerotkinjom prozvanoj, ovo je već šesti mjesec. Ta Bogu ništa nije nemoguće!" (Lk 1, 35-37).

Podijelili smo te svoje nade i tjeskobe s Generalnim ministrom i definitorijem, prosvijetljeni milošću svetih mjesta u kojima se održao naš kapitul. Želimo istaknuti potrebu za dubljim dijalogom u bratstvu, manje «institucionalnim» i ne prestajemo tražiti s povjerenjem od braće mogućnosti za stvarnu duhovnu pratnju i nakon početne formacije. Komunikacija među nama na različitim razinama je veoma važna i za njegovanje bratskih i dubokih bratskih donosa. To poboljšanje naših odnosa ne može nego biti življeno u našoj svakodnevnicu koja traži vjernost i stegu.

Očitujemo hitnost što većeg otvaranja oblicima suradnje kako između provincija i konferencija tako i s drugim crkvenim naslovnici, boljeg njegovanja odnosa s područjem, (inkulturacija) i izbjegavanja rasipanja koje proizlazi iz nedostatka planiranja na duže staze. Ponovno smo naglasili nazočnost malenih i siromašnih kao «naših učitelja» (usp. GGKK 93,1), kao neodrecivom mjerilu kako bi se živjelo u evanđeoskoj jasnoći i vjerodostojnosti.

U tom smislu razmatrali smo i o važnosti odlučnijeg vrjednovanja mjesta «milosti rada» (PPr V, 1) u našem osobnom i bratskom životu. To nas je ponukalo zapitati se što znači danas za nas živjeti *bez vlasništva*, kao manji putnici i pridošlice, u hodnji, koja je povrh svega povoljnost ostati na putu i u potrazi. Takav nam stav srca omogućava čitati i tumačiti znakove vremena, hodeći svijetom «postojani kao da Nevidljivoga vidimo» (Heb 11, 27): stoga nam se čini neodgodivim povezati molitveno čitanje Riječi s *lectio mundi*, sposobnost, upravo, čitati zbiljsku stvarnost ljudske osobe i stvorenoga te njihove težnje za mirom i pomirenjem. Tako možemo odgovoriti na svoj poziv evangelizacije i misija *ad gentes*, kako bismo ispunili zemlju Kristovim evanđeljem. Potvrdili smo nužnost temeljitije i životnije intelektualne formacije kako bismo čitali stvarnost svojih kultura i produbili Sveto pismo te navijestili evanđelje.

U slušanju i u razgovoru više smo posvijestili da to ne možemo postići bez osobne odluke da učinimo korake stvarnog obraćenja s obzirom na korištenje svoga vremena, iznad svega onoga posvećena susretu s Gospodinom, koji od nas traži da rastemo u sposobnosti stvaranja tišine u sebi i oko sebe i s obzirom na energije potrošene za braću i za naše mnogovrsno služenje za Kraljevstvo Božje.



Nato Marija reče: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!" I anđeo otiđe od nje (Lk 1, 38).

Poput učenika iz Emausa pred poteškoćama svoga života možemo biti u napasti da se obeshrabrimo, zatvarajući se u neplodno kritiziranje "sustava". Obećajmo da ćemo jasno i hrabro slušati Riječ Božju kako bismo donijeli određene konkretne i značajne odluke sa svrhom života manje rastresena i više usredotočena na bitno. «Metodologija Emausa» bit će nam od velike koristi kako bismo prešli "od evanđelja do života i od života do evanđelja" (PFSR II, 5).

Zahvaljujemo kustodu Svete Zemlje i svoj braći koji su nam pomogli izvanrednim prijamom da se ovdje zaista osjećamo kao kod kuće. Mogli smo bolje procijeniti, u mnogim slučajevima otkriti, tu tako drevnu, znakovitu i dragocjenu nazočnost Reda.

Nato Marija reče: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!" I anđeo otiđe od nje (Lk 1,56).

Vraćamo se u svoje zemlje i bratstva učvršćeni u vjeri i nadi: vjerujemo da je naš način života ostvariv uz pomoć naše starije braće koji su brojniji od nas. Bez njih i bez vas svih ne bismo mogli živjeti u punini životom manje braće u ovom vremenu i u svojim kulturama.

PRIJEDLOZI

- Nastaviti razvijati osjećaj pripadnosti međunarodnom bratstvu pozvanom i da sve više postaje međukulturalno. S tom svrhom neka se podupire što je više moguće učenje stranih jezika, sudjelovanje na međunarodnim susretima, iskustva suradnje s drugim jedinicama, veća otvorenost misijskim naumima Reda.
- Promicati povremene susrete braće ispod 10 na razini konferencija kako bi razmijenili žar za Kraljevstvo te uočili i pripremili naš put u budućnost.
- Poželjno je da svaka jedinica dopusti i omogući stvaranje kontemplativnog-bratstva-u poslanju, otvorena za međuprovincijalnost i međunarodnost, koje bi imalo kao osnovno mjerilo projekt zajedničkog bratskog života, izgrađena na putu.
- Poželjna je u jedinicama i konferencijama uspostava bratstava koja žive na snažniji način prvenstvo slušanja Riječi Božje, u kojima i druga braća povremeno mogu naći okrepju kako bi osnažili tu protežnicu našega života.
- U svjetlu obraćenja evanđelju, smjelo promicati oblike podjele i nazočnosti među siromasima današnjice kako bi život mnogih bio pravedan, dostojan ljudske osobe i bratski. Stoga treba što prije ponovno otvoriti razgovor o našoj malenosti i siromaštvu.

FRANJEVCI S III. KAPITULA NA ROGOŽINAMA